

Lee Child

ESTI ISKOLA

Lee Child

ESTI ISKOLA



GENERAL PRESS
K Ö N Y V K I A D Ó

A mű eredeti címe
Night School

Copyright © Lee Child 2016

Hungarian translation © Gieler Gyöngyi

© General Press Könyvkiadó, 2017

Az egyedül jogosított magyar nyelvű kiadás.
A kiadó minden jogot fenntart, az írott és az elektronikus sajtóban
részletekben közölt kiadás és közlés jogát is.

Fordította
GIELER GYÖNGYI

A borítót
KISS GERGELY
tervezte

ISBN 978 963 643 983 5

Kiadja a GENERAL PRESS KÖNYVKIADÓ
1086 Budapest, Dankó utca 4–8.
Telefon: (06 1) 299 1030

www.generalpress.hu
generalpress@lira.hu

Felelős kiadó KOLOSI BEÁTA
Műszaki szerkesztő DANZIGER DÁNIEL
Felelős szerkesztő KENYŐ ILDIKÓ
Készült 21,5 nyomdai iv terjedelemben

1. fejezet

Reachert délelőtt kitüntették, délután pedig visszaküldték az iskolapadba. Egy újabb Becsületrendet kapott. A másodikat. Szép darab volt, fehér zománcozott csillag, a szalagja bíborba hajló karmazsinvörös. A hadsereg szabályzatának 600-8-22-es pontja szerint kivételesen bátor magaviseletért adományozható, valamint az Egyesült Államoknak tett kiemelkedő szolgálatért valamely kulcsfontosságú, nagy felelősséggel járó poszton. Reacher úgy érezte, technikai szempontból teljesítette ezeket a feltételeket, de gyanította, hogy valójában ugyanazért kapta, amiért az előzőt is. Egyszerű üzlet ez. Egy jelképes szerződés. *Adunk egy plecsnit, te pedig cserébe befogod a szádat, és nem beszélsz arról, hogy mit kellett érte tenned.* Persze Reacher egyébként is hallgatott volna. Nem olyan hőstett volt, amivel sokak előtt eldicsekedne az ember. A Balkánon kellett elvégeznie némi rendőri munkát, felkutatnia két helybélit, akik olyan háborús katonai titkok birtokában voltak, amelyek nem szivároghattak ki. Mindkét személyt hamar be is azonosították, megkeresték, és fejbe lötték. Mindezt a délszláv háborúk utáni békefolyamat részeként. Senkinek sem sérültek az érdekei, és a régióban kissé enyhült a helyzet. Két hét Reacher életéből. Négy elhasznált golyó. Nem nagy ügy.

A hadsereg szabályzatának 600-8-22-es pontja meglepően homályosan fogalmaz a kitüntetések átadásának módjáról. Mindössze annyit ír elő, hogy megfelelően hivatalos jelleggel és ünnepélyes körülmények között kell megtörténnie. Ez általában azt jelentette, hogy egy nagy teremben tartották az ünnepséget, ahol aranyozott bútorok meg néhány nemzeti lobogó kapott helyet. És jelen kellett lennie egy, a kitüntetettnél magasabb rendfokozatú tisztnek is. Reacher őrnagy volt, és immár tizenkét éve szolgált a hadseregben, de ezen a délelőttön más kitüntetéseket is átadtak, köztük hármat három ezredesnek,

kettőt pedig egycsillagos tábornokoknak, úgyhogy egy háromcsillagos nagykutya jelent meg a Pentagontól; Reacher régóta ismerte, azóta, hogy a férfi a bűnügyi nyomozóegységnél volt zászlóaljparancsnok Fort Myerben. Jól vágott az esze. Elég jól ahhoz, hogy rájöjjön, egy őrnagy miért kap Becsületrendet. Furcsa volt a tekintete. Részben kissé gunyoros, részben komoly, mintha azt mondta volna: *Pecséteeljük meg az üzletet. Adunk egy plecsnit, te pedig cserébe befogod a szádat.* Régebben talán ő maga is csinált ilyesmit. Talán nem is egyszer. A díszegyenruhája bal oldala úgy nézett ki, mint egy karácsonyfa. Két Becsületrend is virított a kitüntetések között.

A kellőképpen hivatalos helyiség a virginiai Fort Belvoir mélyén rejtett. Nem esett messze a Pentagontól, a háromcsillagos tábornoknak nem kellett sokat fáradnia, hogy eljusson ide. De nemcsak neki jelentett kényelmes megoldást, hanem Reachernek is, mert nagyjából ugyanolyan távolra volt onnan Rock Creek, ahol azóta szolgált, amióta visszatért a Balkánról. A többi tisztnek viszont már Németországból kellett iderepülnie – ők rosszabbul jártak.

Az ünnepség résztvevői elvegyültek egymással, kezet ráztak, kicsit elcsevegtek, aztán mindenki elhallgatott, felsorakoztak, és vigyázzba vágták magukat. Kölcsonösen tisztelegtek egymásnak, aztán kiosztották a kitüntéseket. Volt, amelyiket a kitüntetettek mellére tűzték, némelyiket szalagon akasztották az arra érdemesek nyakába. Aztán ismét elvegyülés, csevegés és kézrzás következett. Reacher az ajtó felé araszolgatott. Alig várta, hogy lelécelhessen, de a háromcsillagos tábornok elcsípte, mielőtt sikerült volna meglépnie. Kezet rázott vele, aztán megfogta a könyökét, és azt mondta:

– Úgy hallom, új parancsot fog kapni.

– Nekem még senki sem szólt – felelte Reacher. – Egyelőre legalábbis. Kitől hallotta ezt?

– Az őrmesteremtől. Mindig konzultálnak egymással. Az amerikai hadsereg tiszthelyettesei működtetik a világ leghatékonyabb pletykagépezetét. Nem győzők ámulni rajta.

– És mit rebesgetnek, hová fognak küldeni?

– Azt nem tudják biztosan. De nem messzire. Mindenesetre kocsival elérhető közelségbe. Állítólag már kértek magának egy autót a gépkocsiparkból.

– És én mikor fogok értesülni erről?

– Valamikor a mai nap folyamán.

– Köszönöm. Jó tudni.

A tábornok elengedte Reacher könyökét, ő pedig tovább araszol-
gatott az ajtó felé, aztán kisurrant a folyosóra, ahol szembe találta
magát egy őrmesterrel, aki hirtelen megállt előtte, és tisztelgett neki.
Kissé ki volt fulladva, mintha jó messziről futott volna. Talán az épület
távolabbi végéből, ahol a valódi munka folyik.

– Őrnagy úr, Garber tábornok üdvözlését küldi, és kéri, hogy fá-
radjon be hozzá az irodájába, amilyen hamar csak tud.

– Hová fognak küldeni, katona? – kérdezte Reacher.

– Autóval kell odamennie – felelte az őrmester. – De ez errefelé
elég sok mindent jelenthet.

Garber irodája a Pentagonban volt, úgyhogy Reacher elvitette magát
a két századossal, akiknek Belvoirban volt ugyan a szállásuk, de dél-
utánra a B Körfolyosóra voltak beosztva szolgálatra. Garbernek saját
kis irodája volt, két körfolyosóval beljebb, és két emelettel feljebb.
Az ajtaja előtt egy őrmester őrködött az íróasztalnál. Felállt, és rögtön
beengedte Reachert, még a nevét is bejelentette, ahogy a régimó-
di komornyikok szokták a filmekben. Aztán odébb lépett az ajtóból,
hogy visszatérjen a helyére, de Garber megállította:

– Őrmester, szeretném, ha bent maradna.

Az őrmester tehát maradt; pihenőállásban helyezkedett el a fé-
nyes linóleumon.

Egy tanú.

– Foglaljon helyet, Reacher – mondta Garber.

Reacher leült a látogatóknak fenntartott székek egyikére, amely-
nek hajlított fémcsőből voltak a lábai. Kissé megsülyedt a súlya alatt,
és túlságosan hátra kellett dőlnie, mintha csak erős szembeszél fújna.

– Új parancsot kap – közölte Garber.

– Mi lesz a dolgom, és hol?

– Visszaül az iskolapadba.

Reacher nem szólt semmit.

– Csalódott? – kérdezte Garber.

Szóval ezért kellett a tanú – gondolta Reacher. Ez nem magán-
beszélgetés. Nem árt elővennie a legjobb modorát.

- Mindig boldogan megyek oda, ahová a hadsereg küld, táborok úr.
- Nem úgy hangzik, mint egy boldog ember. Pedig annak kellene lennie. Ez előrelépés a karrierjében, ami mindig pompás dolog.
- Milyen iskoláról van szó?
- A részleteket épp most küldik el az irodájába.
- Mennyi ideig leszek távol?
- Az attól függ, milyen keményen dolgozik. Gondolom, addig tart majd, ameddig kell.

Reacher felszállt egy buszra a Pentagon parkolójában, és utazott vele két megállót, a domboldal aljáig, a Rock Creek-i főhadiszállásig. Aztán felballagott a lejtőn, és egyenesen az irodájába ment. Az íróasztala közepén egy vékonyka dosszié várta. A neve állt rajta, néhány szám és a tanfolyam címe: *A legfrissebb igazságügyi szakértői innovációk hatása a különböző bűnüldöző szervek közti együttműködésre*. A dossziében néhány papír lapult, még melegek voltak, ropogósak, nemrég vehették ki őket a fénymásolóból. Szerepelt köztük egy hivatalos értesítés az átmeneti áthelyezésről. Úgy tűnt, egy bérelt irodaházba kell majd mennie, amely a virginiai McLeanben áll. Ott kell jelentkeznie aznap délután öt óráig, civil öltözékben. A tanfolyam idejére a helyszínen lesz elszállásolva. Kap egy autót személyes használatra, sofőr nélkül.

Reacher a hóna alá vágta a dossziét, és kísértelt az épületből. Senki sem figyelte. Többé már senkit nem érdekelt. Csalódást okozott. Learatott minden babért. A tiszthelyettesek informális hírcsatornája lélegzet-visszafojtva várta a fejleményeket, de végül kiderült: csak egy idióta elnevezésű, teljesen értelmetlen tanfolyamra küldték. Nincs ebben semmi izgalmas. Parkolópályára állították. Kikerült a körforgásból. Aki nincs szem előtt, azzal nem is törődnek. Mint amikor egy baseballjátékost a kispadra ültetnek – örökre. Egy hónap múlva valakinek talán majd egy röpke másodpercre eszébe jut, eltűnődik, vajon mikor fog visszatérni, vagy egyáltalán visszatér-e, aztán ugyanolyan gyorsan el is felejt.

A kijárat előtt örökdő ügyeletes őrmester felpillantott rá, majd unottan elfordította a tekintetét.

Reachernek nagyon kevés civil ruhája volt, egyik-másik nem is igazán volt annak nevezhető. A nadrág, amit a kimenőkön viselni szokott, a haditengerésztől származó keki gyakorlónadrág volt. Meglehetősen vagy harmincéves. Az egyik ismerősének az ismerőse egy raktárban dolgozott, ahol állítólag bálákban álltak az olyan régi holmik, amiket egyszer tévedésből szállítottak vissza, még annak idején, amikor Lyndon B. Johnson volt az elnök, aztán elfelejtették rendezni az ügyet. A lényeg az, hogy a régi haditengerészeti egyenruhák nadrágja pontosan úgy néz ki, mint a vadonatúj Ralph Lauren-darabok. Nem mintha Reachert különösebben érdekelt volna, hogyan fest a nadrágja. De nagyon méltányosnak találta az öt dollárt, amit kértek érte, a nadrágot pedig elfogadható minőségűnek. Teljesen új volt, soha senki nem viselte. Mereven összehajtogatva tárolták, kissé dohos szagot árasztott ugyan, de még legalább harminc évig nyugodtan lehetett hordani.

A szolgálaton kívül viselt pólója sem volt sokkal civilesebb, ez is régi kincstári darab volt, már egészen megfakult és elvékonyodott a sok mosástól. Egyedül a dzsekijét nevezhette egyértelműen civil ruhadarabnak. Egy drapp Levi's farmerdzseki, minden szempontból teljesen eredetinek tűnt, a címkéje is, csak éppen az egyik régi barát-nője anyja varrta egy szülői ház alagsorában.

Átöltözött, a többi holmiját egy sporttáskába meg egy öltöny-zsákba gyömöszölte. Kicipelte a ház elé, ahol egy fekete Chevy Caprice állt. Úgy sejtette, régen fekete-fehér festésű katonai rendőrségi autó lehetett, de ezt is „nyugdijazták”: a matricákat leszedték, a lyukakat pedig, ahol korábban a villogó és az antennák kaptak helyet, kis gumidugaszokkal betömtek. A slusszkulcs benne volt. Az ülés eléggé kopottnak tűnt. A motor mindenesetre beindult, a sebváltó működött, és a fék is működőképesnek látszott. Reacher úgy fordult meg az autóval, mintha egy hadihajóval manőverezne. Letekerte az ablakot, jó hangosra állította a rádiót, és elindult a virginiai McLean felé.

Több üzleti park is akadt a környéken, szinte mind egyformának tűnt: barna és bézs színek, diszkrét építészeti stílus, előttük szépen ápolt pázsit néhány örökzöld bokorral. Az alacsony, két-három emeletes irodaépületek a várostól távolabb, az üresen álló területek felé nyúltak el. A felhasználók semmitmondó, szerény nevek és sötétre színe-

zett irodaablakok mögött bújtak meg. Reacher a számozott utcákon elment a keresett helyig, és elhajtott egy térdig érő, földre leszúrt tábla mellett, amelyen az *Oktatási és Továbbképzési Központ* felirat állt egyszerű, már-már gyerekesnek ható betűkkel.

A bejárat előtt két másik Chevy Caprice parkolt. Az egyik fekete volt, a másik sötétkék. Mindkettő újabbnak tűnt Reacherénél, és mindegyik igazi civil járműnek nézett ki, legalábbis nem voltak rajtuk kis gumidugaszok, és nem ecsettel festették le az ajtajukat. Kormányzati autók, semmi kétség. Patyolattisztán csillogtak-villogtak, és mindegyiken kettővel több antenna meredezett, mint ami ahhoz kell, hogy az ember baseballmeccseket hallgasson a rádión. A két extra-antenna ráadásul nem is volt egyforma a két kocsin. A feketén rövidek, a sötétkéken hosszabbak meredeztek az ég felé, és másképp is helyezték el őket. Más-más hullámhossz. Két különböző szerv autói lehetnek.

A különböző bűnüldöző szervek közti együttműködés.

Reacher leparkolt mellettük. A csomagját a kocsiban hagyta. Be-sétált az épület üres előcsarnokába, ahol strapabíró, sötét szőnyeg borította a padlót, a falak mellett itt-ott cserepes szobapáfrányok zöldelltek. Volt egy *Iroda* feliratú ajtó, egy másikon pedig az *Osztályterem* szó díszelgett. Reacher benyitott az utóbbiba. A szoba végében zöld tábla, előtte húsz pad kis papír- és ceruzatartóval, négy sorban öt-öt.

Két padban két öltönyös férfi ült. Az egyikük fekete színűt viselt, a másik sötétkéket. Mintha az autóikhoz öltöztek volna. Mindketten mereven előrebámultak. Úgy tűnt, ez idáig beszélgettek, de épp kifogytak a szóból. Nagyjából egyidősek lehettek Reacherrel. A fekete öltönyös sápadtnak tűnt, sötétbarna és veszélyesen hosszú haja volt ahhoz képest, hogy kormányzati autóval járt. A másik, a sötétkék öltönyös, szintén sápadtnak látszott, egészen rövidre nyírt, szőke hajjal. Úgy festett, mint egy úrhajós. A testalkata is olyannak tetszett, vagy mint egy tornászé, aki nemrég vonult vissza.

Reacher belépett, a két férfi pedig megfordult.

A sötét hajú megszólalt:

– Maga kicsoda?

– Az attól függ, hogy maga ki – felelte Reacher.

– A személyazonossága az enyémtől függ?

– Nem, csak az, hogy elárulom-e, vagy sem. A maguk autói állnak odakint?

– Számít ez?

– Sok minden kiderül belőle.

– Amennyiben?

– Amennyiben különbözőek.

– Igen – bólintott a férfi. – A mi autóink. És igen, két különböző kormány szerv képviselőivel van épp egy osztályteremben. Egy együttműködési tanfolyamon, ahol azt fogják megtanítani nekünk, hogyan jöjjünk ki a többi szervvel. Remélem, nem azt akarja mondani, hogy maga az egyik ilyentől jött.

– Katonai rendőrség – közölte Reacher. – De ne aggódjon. Biztos vagyok benne, hogy délután ötre mindenki nagyon civilizált lesz. Az én oktatásomat addigra feladják, de a többiekkel biztos jól kijönnek majd.

A rövidre nyírt hajú felnézett, és közbeszólt:

– Nem, szerintem ennyien leszünk. Mi vagyunk a teljes csapat. Csak három hálószobát készítettek elő. Körülnéztem.

– Milyen kormányzati tanfolyam az, amin hárman vesznek részt? Sosem hallottam még ilyesmiről.

– Lehet, hogy mi leszünk a tanári kar. Talán a diákokat máshol szállásolják el.

– Igen, ez így logikusan hangzik – bólintott a sötét hajú.

Reacher felidézte magában a Garber irodájában lezajlott beszélgetést.

– A felettesem azt mondta, ez előrelépést jelent a karrieremben. Az volt a határozott benyomásom, hogy engem fognak továbbképezni, nem én képek ki másokat. És mintha azt sugallta volna, hogy ha keményen dolgozom, hamarabb túl leszek rajta. Mindent egybevéve nem hinném, hogy tanárnak szántak. A maguk parancsa talán más-képp hangzott?

A rövid hajú azt mondta:

– Nem igazán.

A hosszú hajú nem felelt semmit, csak bizonytalanul megvonta a vállát, amivel mintha azt jelezte volna, hogy ha valakinek jó a képzelőereje, akár úgy is találhatná, hogy nem túl izgalmas parancsot kapott.

A rövid hajú bemutatkozott:

- Casey Waterman vagyok, az FBI-tól jöttem.
 - Jack Reacher, az Egyesült Államok Hadseregétől.
- A hosszú hajú is bemutatkozott:
- John White, CIA.

Kezet fogtak, aztán ugyanolyan csend telepedett rájuk, mint amilyen Reachert a belépésekor fogadta. Kifogytak a mondanivalóból. Reacher letelepedett a leghátsó padba. Waterman előtte ült balra, White előtte jobbra. Waterman szinte mozdulatlan volt, de azért éber. Csak várt, és spórolt az energiájával. Volt már része ilyesmitben. Tapasztalt ügynök lehetett, nem zöldfülű újonc. És White sem volt az, noha teljesen különbözött a másik férfitől. Egyetlen percig sem maradt nyugton. Folyton izgett-mozgott, meg-megrándultak az arcizmai, az ujjaival játszott, hunyorgott, hol távolabbra, hol közelebbre fókuszált, néha összeszűkül a szeme, majd grimaszokat vágott, balra nézett, jobbra, mintha állandóan valami kacskaringós gondolatmenet nyugtalanítaná, amitől képtelen megszabadulni. Reacher arra tippelt, elemző lehet, aki hosszú éveket töltött a megbízhatatlan adatok és a kétszeres, háromszoros, sőt négyszeres blöffök világában. Igazán érthető, ha kissé idegesnek látszik.

Egyikük sem szólalt meg.

Öt perc múlva Reacher törte meg a csendet, és azt kérdezte:

- Előfordult már a múltban, hogy a szervezeteink nem jöttek volna ki egymással? Úgy értem, az FBI, a CIA és a katonai rendőrség. Én nem tudok semmiféle nagyobb balhéről. Maguk igen?

- Szerintem két téves következtetésre is jutott - felelte Waterman. - Ez nem a múltról szól, hanem a jövőről. Azt tudják, hogy már eddig is együttműködtünk, ami lehetővé teszi számukra, hogy jól kihasználjanak minket. Gondoljon csak a tanfolyam címének első felére. Ez legalább annyira az igazságügyi szakértői innovációkról szól, mint amennyire az együttműködésről. Az innováció azt jelenti, hogy pénzt akarnak spórolni. A jövőben még jobban együtt kell majd működnünk azzal, hogy megosztozunk a laborokon. Építenek majd egy nagy, új labort, és mind azt fogjuk használni. Fogadni mernék, hogy ez lesz. Azért vagyunk itt, hogy elmondják, hogyan fog működni ez a dolog.

- Ez örültség - mondta Reacher. - A világon semmit sem tudok a laborokról vagy a munkamegosztásról. Én vagyok a legutolsó, aki alkalmas lenne erre.

– Velem is ez a helyzet – mondta Waterman. – Őszintén szólva, nem ez az erősségem.

– Ez több mint örültség – mondta White. – Kolosszális időpocsékolás. Túláságosan sok és túláságosan fontos dolog zajlik a világban ahhoz, hogy ezzel foglalkozzunk.

Közben grimaszolt, izgett-mozgott, és az ujjait tördelte.

– Félbe kellett hagyniuk egy folyamatban lévő feladatot azért, hogy idejőjjenek? – kérdezte Reacher. – Van valamilyen félbehagyott munkájuk?

– Igazából nincs. Épp most zártam le egy ügyet, azt hittem, elég sikeresen, de ezt kaptam jutalmul.

– Nézze a dolog jó oldalát. Legalább pihenhet. Vegyen vissza! Menjen el golfozni. Magának nem kell megtanulnia, hogyan működik ez az egész, a CIA ügyis tojik a laborokra. Alig szokták használni őket.

– Most kellene kezdenem a következő munkát. Ez háromhavi lemaradást jelent majd.

– Mit kellene csinálnia?

– Arról nem beszélhetek.

– És ki végzi el maga helyett?

– Azt sem mondhatom el.

– A helyettese jó elemző?

– Nem elég jó. El fog siklani a valószínűleg kulcsfontosságú részletek felett. Olyasmiről van szó, amit lehetetlen előre megjósolni.

– Miről?

– Azt nem mondhatom el.

– De fontos ügy, igaz?

– Ennél sokkal fontosabb.

– És mi volt az az ügy, amit épp lezárt?

– Nem mondhatom el.

– Kiemelkedő szolgálatot végzett az Egyesült Államoknak egy nagy felelősséggel járó poszton?

– Hogy mi?

– Vagy valami ilyesmit?

– Igen, mondhatjuk.

– És ezt kapta jutalmul.

– Velem is ez történt – szólt közbe Waterman. – Ugyanabban a

cipőben járunk. Szórol szóra ugyanazt mondhatnám, amit Casey is. Előléptetésre számítottam, nem erre.

– Miért kapott volna előléptetést? Vagy mi után?

– Lezártunk egy nagy ügyet.

– Miféle ügyet?

– Tulajdonképpen egy embervadászatot. Évek óta folyt, és már igencsak kihűltek a nyomok, de végül sikerrel jártunk.

– Nagy szolgálatot tett az országnak?

– Mit akar ezzel?

– Összehasonlítom magukat. És úgy látom, nincs sok különbség. Mindketten jó ügynökök, elég magas rangban; lojálisnak, megbízhatónak tartják magukat, ezért fontos feladatot kaptak. De a munka végeztével ez lett a jutalmuk. Ami két dolgot jelenthet.

– Mit? – kérdezte White.

– Talán az, amit csináltak, kínos volt bizonyos körök előtt, és most szeretnék letagadni. Lehet, hogy el akarják tüntetni magukat a süllyesztőben.

White megrázta a fejét.

– Nem, nagyra értékelték a munkámat, és ez még sokáig így is lesz. Titkos kitüntetést kaptam érte, és egy személyes levelet a külügyminisztertől. Különbösen sem kell semmit letagadni, mert titkos az egész. Senki sem tud róla olyan körökben.

Reacher Watermanre nézett:

– A maguk embervadászatában volt bármilyen kellemetlen momentum?

Waterman megrázta a fejét.

– És mi a másik lehetőség?

– Az, hogy ez nem egy iskola.

– Akkor mi?

– Ahová a jó ügynököket küldik, akik épp nagy diadalt arattak.

Waterman egy pillanatig hallgatott, mintha valami hirtelen eszébe jutott volna, aztán azt mondta:

– Magával is ugyanaz a helyzet, mint velünk? Gondolom, igen.

Miért hívtak volna ide két ügynököt és egy katonai rendőrt?

Reacher bólintott.

– Igen, ugyanaz a helyzet. Én is kiváló munkát végeztem. Ez biztos. Ma délelőtt kitüntetést kaptam, szalagon akasztották a nyakam-

ba, a jól végzett munkáért. Minden tisztán, legálisan zajlott. Nem történt semmi, ami miatt bárkinek kínosan kellene éreznie magát.

– Milyen munkát kellett elvégeznie?

– Ez egészen biztosan titkos információ. De megbízható források alapján elmondhatom, hogy menet közben megeshetett, hogy valaki betört egy házba, és fejbe lőtte az ott lakót.

– Pontosan hol?

– Egy golyó a homlokába, egy a füle tövébe. Ez halálbiztos. Mindig.

– Úgy értem, hol volt a ház?

– Biztosra veszem, hogy ez is titkos információ. De gondolom, a tengerentúlon. És arról is megbízható információm van, hogy az illető nevében jó sok mássalhangzó szerepelt. Magánhangzó alig. És aztán ugyanaz az illető egy másik házban, másnap éjjel ugyanezt végrehajtotta. És nagyon jó oka volt erre. Azt hiszem, ő ennél jobb jutalmat kapott utána. Az a minimum, hogy kihatással lesz a következő megbízására. Talán meg is választhatja, hová szeretne menni.

– Hát ez az – mondta White. – És én nem ezt választottam volna, hanem azzal az üggyel foglalkoznék, amivel most éppen foglalkoznom kellene.

– Elég fontos és nagy kihívást jelentő ügynek hangzik.

– Az is.

– Igen, ez lenne a jellemző. Az ember jutalomként egy kihívást jelentő feladatot vár. Nem egy könnyű parancsot. Szeretnénk feljebb lépni.

– Pontosan.

– Talán ez is történt – vélekedett Reacher. – Hadd kérdezzek valamit! Gondoljanak vissza arra a pillanatra, amikor a főnöküktől megkapták a parancsot. Személyesen, szóban közölte, vagy pedig írásban?

– Személyesen. Ilyesmit csak így lehet.

– És jelen volt egy harmadik személy is?

– Ami azt illeti, igen – felelte White. – Eléggé megalázónak találtam. Egy ügyintéző, aki valami iratokat hozott be. A főnököm szólt neki, hogy maradjon. A nő csak állt ott.

Reacher Watermanre nézett, aki azt mondta:

– Velem is ez volt. A főnököm bent tartotta a titkárnot. Általában nem tenne ilyesmit. Honnan tudta?

– Mert velem is ugyanez történt. A felettesem behívta a tisztthe-

lyettesét. Hogy legyen egy tanú. De azért is, hogy a pletyka biztosan szárnyra keljen. Ez volt a cél. A tiszthelyettesek mindig konzultálnak egymással. Másodperceken belül mindenki tudta, hogy nem küldtek semmilyen érdekes helyre, csak egy értelmetlen, idióta nevű tanfolyamra. Mint a márciusi hó. Idő előtt érdektelen hír lett belőle. Rögvest lekerültem a radarról. Biztos vagyok benne, hogy mostanra már mindenki tudja. Egy senki letter, mintha nem is léteznék, eltűntem a bürokrácia kódéban. Talán magukkal is ez történt. Talán az FBI-os ügyintézőknek és a CIA titkárnőinek is megvan a maguk hálózata. Ha igen, akkor jelenleg mi hárman vagyunk a legláthatatlanabb emberek az egész földkerekségen. Senki sem kérdezősködik utánunk, senki sem kíváncsi ránk. Nem is emlékeznek arra, hogy egyáltalán létezőnk. Ennél érdektelenebb helyen nem is lehetnénk.

– Tehát azt akarja mondani, hogy teljesen eltűntettek a radarról három egymással kapcsolatban nem álló, de meglehetősen kompetens ügynököt? De miért?

– Az, hogy eltűntettek a radarról, nem pontos megfogalmazás. Egy továbbképzésen vagyunk. Tökéletesen láthatatlanok lettünk.

– De miért? És miért épp mi hárman? Mi a közös bennünk?

– Fogalmam sincs. De biztos vagyok benne, hogy egy kihívást jelentő projektről van szó. Olyasvalamiről, amit három kompetens ügynök kielégítő jutalomnak tekintene ama bizonyos nagy szolgálat után.

– De akkor mi ez a hely?

– Fogalmam sincs – felelte Reacher. – De hogy nem iskola, arra mérget vennék.

Pontban öt óraker két fekete furgon kanyarodott le az útról, elhajtottak a térdmagasságú tábla mellett, és leparkoltak a három Caprice mögött, elbarikádozva őket. Két öltönyös férfi szállt ki mindkét járműből. A titkosszolgálat emberei vagy szövetségi rendőrbírók. Futólag körbenéztek, jelezték egymásnak, hogy tiszta a levegő, aztán visszabújtak a furgonba, hogy kiségsék a főnökeiket.

A második kocsiból egy nő szállt ki. Az egyik kezében aktatáskát tartott, a másikban egy iratcsomót. Elegáns, térdig érő, fekete ruha volt rajta, igazi praktikus darab: nappal egy kis gyöngysorral viselhető

egy csendes emeleti irodában, este viszont gyémánt nyaklánccal egy koktélpartin vagy fogadáson is megállja a helyét. Legalább tíz évvel idősebb volt Reacher-nél. A negyvenes éveinek közepén járhatott, de jól tartotta magát. Intelligens ember benyomását keltette. Szőke haját vállig érő, lazán hullámos frizurában viselte, látszott, hogy csak az ujjaival fésülte meg. Az átlagnál magasabb volt, de nem szélesebb.

Aztán az első furgonból egy férfi szállt ki, Reacher azonnal felismerte. Az arcképe hetente egyszer felbukkant az újságokban, a tévében még ennél is gyakrabban. A saját ügyei miatt is sokszor szerepelt, de a kabinetülésekről közreadott felvételeken is fel-feltűnt, vagy épp az Ovális Irodában folytatott, feszült megbeszéléseken, ahol mindenki ingujjban volt. Alfred Ratcliffe nemzetbiztonsági tanácsadó. Az elnök legfontosabb embere, ha olyasmiről volt szó, ami baljós véggel kecsegtetett. A megoldóember. Az elnök jobbkeze. Az a hír járta róla, hogy már majdnem hetvenéves, de nem nézett ki annyinak. Sokat megélt, „régibútordarabnak” számított a külügyminisztériumban, az idők során hol előtérbe került, hol háttérbe szorult, ahogy épp a politikai széljárás változott, de elég sokáig kihúzta, míg végül a gerinceségének és a kitartásának köszönhetően megkapta a világ legjobb munkáját.

A nő odament hozzá, aztán együtt indultak el az épület bejáratához, miközben a négy fekete öltönyös testőr körbevette őket. Reacher hallotta, ahogy nyílik a bejárati ajtó, aztán a léptek zaját a vékony szőnyegen, majd ahogy mind beléptek az osztályterembe. Két fekete öltönyös hátramaradt, kettő egyenesen a táblához sétált. Ratcliffe és a nő követte őket. Amikor odaértek, szembefordultak a teremben lévőkkel, pontosan úgy, ahogy a tanárok szokták az óra elején.

Ratcliffe White-ra, aztán Watermanre, végül a leghátul ülő Reacherre nézett, aztán annyit mondott:

– Ez itt nem egy iskola.

2. fejezet

A nő elegáns mozdulattal kissé behajlította a térdét, és letette az aktatáskáját meg az iratcsomót a padlóra. Ratcliffe előbbre lépett, és folytatta:

– Magukat nyilvánvalóan hamis ürüggyel hoztuk ide. Nem akarunk fanfárok kíséretében közhírré tenni, miről van szó. Jobbnak tartottuk, ha egy kissé félrevezetünk mindenkit. Lehetőség szerint szeretnénk elkerülni, hogy túlzott figyelmet kapjunk, legalábbis az elején.

Elhallgatott, és kis hatásszünetet tartott, mintha azt várná, hogy a jelenlévők kérdéseket tegyenek fel, de senki sem szólalt meg. Még arra sem kérdeztek rá, hogy minek az elejéről beszél a tanácsadó. Mindig jobb végighallgatni, mit akar a másik. Biztonságosabb is, ha nagyon magasról kap parancsot az ember.

– Meg tudja fogalmazni valamelyikük érthető, hétköznapi nyelven, hogy miben áll a jelenlegi hatalom nemzetbiztonsági politikája?

– tette fel a kérdést Ratcliffe.

Mindenki hallgatott.

– Miért nem válaszolnak? – kérdezte a férfi.

Waterman a semmibe révedt, White megvonta a vállát, mintha azt akarná kifejezni ezzel, hogy egy ilyen végtelenül bonyolult téma nyilván nem ragadható meg hétköznapi nyelven, és különben is, az egyszerűség relatív fogalom, tehát előbb meg kellene egyezniük abban, mit is tartanak egyszerűnek.

Végül Reacher szólalt meg:

– Ez egy beugratós kérdés.

– Gondolja, hogy nem lehet egyszerűen elmagyarázni a politikánkat?

– Én azt gondolom, hogy nem létezik ilyen politika.

– Szóval azt mondja, hogy inkompetensek vagyunk?

– Nem, csak szerintem a világ állandóan változik. Jobb rugalmasnak lenni.

– Maga a katonai rendőr?

– Igen, uram.

Ratcliffe megint hallgatott egy kicsit, majd ismét belekezdett a mondandójába:

– Valamivel több, mint három ével ezelőtt bomba robbant egy garázsban, az egyik nagyon magas New York-i épület alatt. Természetesen óriási személyes tragédia volt azoknak, akik meghaltak vagy megsérültek, de globálisan nézve egyáltalán nem nagy ügy. Abban a pillanatban mégis az egész világ megőrült. Minél közelebből vizsgáltuk a dolgot, annál kevesebbet láttunk, és annál kevesebbet értettünk belőle. Úgy tűnt, mindenhol vannak ellenségeink, de azt nem tudtuk biztosan, kik ezek, hol vannak, miért lettek a rosszakaróinkká, mi közöttük a kapcsolat, mit akarnak, arról pedig végképp halvány sejtelmünk sem volt, hogy mit fognak tenni ezután. Nem jutottunk semmire. De legalább ezt beismertük magunknak. Vagyis nem vesztegettük azzal az időt, hogy valamire, amiről ez idáig még nem is hallottunk, bármiféle politikát dolgozzunk ki. Úgy éreztük, ezzel csak hamis biztonságérzetbe ringatnánk magunkat. Tehát jelenleg az az eljárási rend, hogy ha valami baj van, akkor égő hajjal körberohangászunk, egyszerre tíz dologgal foglalkozunk, mindig épp azzal, amivel kell. Mindennek a nyomába eredünk, mert ezt kell tennünk. Valamivel több, mint három év múlva új évezred köszönt ránk, a világ minden nagy fővárosában hatalmas ünnepeket rendeznek, vagyis ez a bizonyos nap lesz a Föld történetében a legnagyobb propagandalehetőség a terroristáknak. Jó előre ismernünk kell ezeket a fickókat. Mindet. Tehát semmit sem hagyhatunk figyelmen kívül.

Mindenki hallgatott.

Ratcliffe folytatta:

– Nem magyarázkodni akarok, nem arról van szó, hogy igazolnom kellene magamat önök előtt. De érteniük kell, mi az elméleti alap. Soha semmit nem fogadunk el pusztán feltételezések alapján, minden követ megmozgatunk, mindegyik alá benézünk.

Senki sem kérdezett semmit. Még azt sem: *Van egy konkrét kő, amit nekünk kell felfordítanunk?* Mindig biztonságosabb hallgatni, és csak akkor beszélni, ha kérdeznek. Jobb kivárni a végét.

Ratcliffe ezután a nő felé fordult, és bemutatta:

– A hölgy dr. Marian Sinclair, az első helyettesem. Ő tájékoztatja majd magukat mindenről. Vegyenek úgy mindent, amit mond, mint ha én magam mondanám, vagy maga az elnök tenné. Minden egyes szót. Az is lehet, hogy végül ez az egész teljes időpocsékolásnak bizonyul, és nem jutunk semmire, de amíg ezt nem tudjuk biztosan,

addig ez az ügy prioritást élvez. Minden erőfeszítést megteszünk, ami módunkban áll. Mindent megkapnak, amire szükségük lesz a munkájukhoz.

Azzal Ratcliffe a két öltönyös testőr kíséretében kivonult a te-remből. Reacher hallotta, ahogy távoznak az előcsarnokból, aztán ahogy beindul és elhajt a furgon. Dr. Marian Sinclair elhúzott egy pa-dot, szembefordította a jelenlévőkkel, és letelepedett rá. Feszés kar, fekete nejlonharisnya, elegáns cipő. Keresztbe tette a lábát, és azt mondta:

– Jöjjenek ide körém.

Reacher előbbre ment a harmadik padsorba, és beprézelődött az egyik padba, így figyelmes diákokhoz illően Watermannel és White-tal egy félkört alkottak. Sinclair őszintének és becsületesnek tűnt, de az arcán látszott a stressz és a sok aggodás nyoma. Úgy tűnt, tényleg valami zűrös ügyről lehet szó. Ez egyértelmű volt. Talán Garber erre célzott, amikor azt mondta: „Nem úgy hangzik, mint egy boldog ember, pedig annak kellene lennie.” Talán még sincs veszve minden. Reachernek az volt az érzése, White is ugyanerre a következtetésre juthatott. A nőre meredt, és előbbre hajolt. Waterman mozdulatlanul ült, spórolt az energiájával.

Sinclair beszélni kezdett:

– Van egy lakás Németországban, Hamburgban. Divatos környék, a belvároshoz aránylag közel fekszik, eléggé drága, de kissé átmeneti, és inkább üzleti terület. Az utóbbi egy évben négy huszonéves fiatalember bérlte ezt a lakást. Nem németek. Hárman közülük szaúdiak, a negyedik iráni. Ránézésre egyikük sem vallásos muszlim. Borotválkoznak, a hajukat rövidre nyírják, jól öltözöttek. Leginkább pasztellszínű, aligátoremlémás pólóingekben járnak. Arany Rolex óra, olasz cipő. BMW-vel furikáznak, gyakran keresnek fel éjszakai klubokat. Dolgozni viszont egyáltalán nem dolgoznak.

Reacher látta, hogy White bólogat magában, mintha ismerősen csengene számára mindez. Waterman egyáltalán nem reagált.

Sinclair folytatta:

– A helyiek úgy gondolják a négy fiatalemberről, hogy ócska kis playboyok. Valószínűleg gazdag és tehetős családok távoli rokonainak a sarjai. Kitombolják magukat, mielőtt hazatérnek, és beszállnak az olajüzletbe. Más szavakkal: tipikus euroszemét. De mi tudjuk, hogy

nem azok. Tudjuk, hogy a hazájukban szervezték be őket, aztán Jemenen és Afganisztánon keresztül kerültek Németországba. Ez egy új terrorszervezet, amiről még nincs sok információ. Úgy tűnik, pénzük van bőven, elszánt dzsihádisták, nagyrészt katonai kiképző módszereket alkalmaznak, és nem törődnek a tagjaik nemzeti hovatartozásával. Általában szokatlan, hogy szaúdiak és irániak együtt dolgozzanak, de ezek egyértelműen ezt teszik. A kiképzőtáborban nagyon jónak találták őket, és egy évvel ezelőtt kerültek Hamburgba. Be kell épülniük a nyugati társadalomba, és a küldetésük szerint csendesen kell élniük, a további utasításokra várva. De eddig egyet sem kaptak. Vagyis ez egy alvó sejt.

Waterman megmozdult, és közbeszólt:

– Honnan tudják mindezt?

– Az iráni a mi emberünk – felelte Sinclair. – Kettős ügynök.

A CIA irányítja a hamburgi konzulátusunkról.

– Bátor gyerek.

Sinclair bólintott.

– És nehéz hozzá hasonlókat találni. Ez az egyik, amiben sokat változott a világ. Régebben az ajánlkozó jelentkezők a követség küszöbén kuporogtak. Könyörgő leveleket írtak. Egyeseket el is kellett küldenünk. De ezek régi vágású kommunisták voltak. Most fiatal arabokra lenne szükségünk, és túl sokat nem ismerünk.

– És miért van szükségük ránk? – kérdezte Waterman. – A helyzet stabil. Nem mennek sehová. Egy perccel azután, hogy megkapják az aktiváló parancsot, maguk is értesülni fognak róla, feltéve, hogy a konzulátuson napi huszonnégy órában van telefonügyelet.

Mindig jobb végighallgatni, mit akar a másik.

– A helyzet valóban stabil volt, és sokáig nem történt semmi – folytatta Sinclair. – De pár nappal ezelőtt mégis. Csak egy véletlen találkozó. Valaki meglátogatta őket.

Sinclair javaslatára átmentek az osztályteremből az irodába. Azt mondta, az osztály kényelmetlen a padok miatt, ami Reacherre különösen igaznak tetszett. Százkilencvenöt centi magas volt, és száz-húsz kiló. Valósággal beszorult a padba, ahelyett hogy rendes ülőalkalmatosságként szolgált volna neki. Az irodában viszont volt egy

nagy tárgyalóasztal, négy hátradönthető támlájú, bőrhuzatú főnöki székekkel. Úgy tűnt, Sinclair erre a magasabb komfortfokozatra számított. Ez érthető is, elvégre ő bérelte ki az épületet, valószínűleg tegnap. Vagy az egyik helyettese. Három hálószoba és négy szék az eligazításokra.

Az öltönyösök a folyosón várakoztak. Sinclair folytatta a történetet:

– Az emberünkől kiszedtünk mindent, amit csak tudott, és úgy gondoljuk, megbízhatunk a következtetéseiben. A látogató is szaúdi volt, a többiekkel egyidős, és ugyanúgy öltözködött, mint azok. Bezelézett haj, arany nyaklánc, aligátoremlémás póló. Nem számítottak az érkezésére, meglepetésként érte őket. Úgy működnek, mint a maffia, időnként szívességeket kérhetnek tőlük. Erre a látogató is célzott. Mint kiderült, egy úgynevezett futár volt. Nem közéjük tartozott, egészen más szervezethez, csak épp rövid ideig Németországban tartózkodott, és szüksége lett volna egy biztos szálláshelyre, egy védett lakásban. A futárok lehetőleg mindig ilyen helyeken szállnak meg. A hotelekben nyomokat hagynának maguk után. Elég paranoiások, ami azt illeti. Az új hálózatok nagyon kiterjedtek, vagyis a biztonságos kommunikáció elméletileg nagyon nehéz számukra. Úgy gondolják, lehallgathatjuk a mobiljaikat, nos, ez valóban módunkban áll, elolvashatjuk az e-mailjeiket, biztos vagyok benne, hogy hamarosan ez sem jelent majd problémát, és tudják, hogy a rendes postai leveleiket felnyitjuk. Úgyhogy inkább futárokkal üzennek, akik nem hordanak magukkal a csuklójukhoz bilincseltektatáskát, csak a fejükben hozzákviszik a kérdéseket és a válaszokat. Ide-oda utazgatnak egyik kontinensről a másikra, kérdés, válasz, kérdés, válasz. Nagyon lassú módszer, de teljesen biztonságos. Sehol sem hagynak digitális lábnyomot, semmit sem írnak le, és senki sem lát rajtuk semmit, csak azt, hogy egy arany nyakláncos fickó áthalad a repülőtéren, milliányi hozzá hasonló között elvegyülve.

– Azt tudjuk, hogy Hamburg volt-e a végcélja? – kérdezte White.
– Vagy csak megszakította az útját, aztán Németországban továbbutazott valahová?

- Hamburgban volt dolga.
- De nem az ottani házban lakó srácokkal.
- Nem, valaki mással.

– És azt tudjuk, ki küldte? Azt feltételezzük, hogy ugyanaz a jemeni és afganisztáni szervezet?

– Határozottan úgy gondoljuk, hogy ugyanazok. Egy másik körülmény erre utal.

– Mi lenne az? – kérdezte Waterman.

– Egy statisztikailag nem túl meglepő véletlen folytán a futár ismerte az egyik, a házban lakó szaúdit. Három hónapot együtt töltöttek Jemenben, a kiképzőtáborban, ahol kötélre másztak, és AK-47-esekkel lövöldöztek. Kicsi a világ. Úgyhogy ők ketten röviden elbeszélgettek, és az iráni meghallott egyet-mást.

– Pontosan mit?

– A fickó egy két nappal későbbi találkozó miatt volt ott. A helyet nem említették, legalábbis az iráni nem hallotta, de a szövegösszefüggésből úgy tűnt, aránylag közel lehet a házhoz. Nem üzenetet kellett átadnia, hanem fordítva: neki mondtak volna valamit. Az iráni szerint valamiféle kezdő ajánlatot. Ez is egyértelmű volt a szövegösszefüggésből. A futárral közölték az ajánlatot, neki kellett továbbítania.

– Úgy tűnik, egy tárgyalás kezdete lehetett. Az első árajánlat.

Sinclair bólintott.

– Arra számítunk, hogy a futár vissza fog térni, legalább egyszer, egy igen vagy egy nem válasszal.

– Van bármiféle sejtésük arról, hogy mi lehet az üzlet tárgya?

Sinclair megrázta a fejét.

– Nem, de valami fontos. Az iráni ebben biztos, mert a futár elit katona volt, amilyen ő maga is. Sokra tarhatták a kiképzőtáborban, különben nem jutott volna hozzá a pólókhöz, az olasz cipőkhöz meg négy útlevelhez. Nem csupán egy kishal a szervezetben. Olyasféle futár, aki csak a főnököknek közvetít.

– És megtörtént a találkozó?

– A második nap késő délutánján. A férfi ötven percig volt távol.

– És azután?

– Másnap korán reggel távozott.

– Több beszélgetést nem hallott az emberünk?

– Még egyet, és elmondhatjuk, hogy nagy szerencsénkre. A fickó elkotyogott egyet s más. Mindent kitalált. Simán elmesélte a barátjának, hogy mi az az információ, amit továbbítania kell. Nem tudta magában tartani. Úgy véljük, azért, mert igazán nagyszabású dolognak

tartotta. Az iráni azt mondja, nagyon izgatottnak tűnt. A húszas éveikben járó fiatalemberekről beszélünk.

- És mi volt az az információ?
- Egy árajánlat. Ahogy az iráni várta. Rövid és lényegre törő.
- És mi volt az üzenet?
- Annyi, hogy az amerikai százmillió dollárt akar.